

נאום יו"ר הכנסת, יולי יואל אדלשטיין בטקס הדלקת המשואות 2014

אחי ואחיותיי אזרחי ישראל,

שנה שנה, ביום הזה,

עם רדת השמש על הרי ירושלים,

אנו נצבים כאן, לצד קברו של חוזה המדינה.

בין מחוזות הזיכרון למצהלות העצמאות,

בין מצבות האש של הנספים בשואה,

ולצד מצבות האבן של קברי לוחמינו,

גיבורי מערכות חרות ישראל,

אנו שבים ומחדשים את הברית הכרותה בינינו,

ברית האהבה לארץ-ישראל,

ברית הציונות.

מתוך הכאב והזיכרון, הגעגוע והבכי, חמושים במעייני האמונה בצדקת הדרך ובצור-ישראל,

אנו שבים ומעלים את דגלנו אל ראש התורן.

ברגע זה, שבו מתמזגים האישי והלאומי, יחד אתכם אני נושא תפלה:

"אבינו שבשמים, צור ישראל וגואלו, ברך את מדינת ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו, הגן עליה
באברת חסדך ופרוש עליה סוכת שלומך."

ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה,

חג עצמאות שמח ישראל!

אזרחי ישראל,

כבר ששים ושש שנים עושה החברה הישראלית את הלא יאמן.

תחת שמש קופחת ועל אדמה סרבנית, בנינו כלכלה חזקה, והפרחנו את השימון.

בתנאים קשים, בדוחק ובמחסור, קלטה מדינת ישראל מיליוני עולים, ובנתה חברה פתוחה ויצירתית,
מגוונת ורב-תפנים.

חברה, המהווה את המשאב היקר ביותר שלנו – את ההון האנושי, שבו טמון עתידנו.

מעל הכול, מדינת ישראל היא פלא אזרחי, דמוקרטיה משגשגת השומרת על חרות אזרחיה, בעת מלחמה כבעת שלום.

אך לא הכול הגשמו.

החברה הישראלית עדיין

מחולקת למגזרים ולשבטים,

מלאת סתירות וניגודים.

ולכן, שנה שנה, אנו נצבים כאן,

ברגעים החגיגיים ביותר,

בוחנים את עצמנו ואת דרכנו, בעיניים פקוחות ובלא משוא פנים.

כאלה אנחנו, זה יעודנו וזה גורלנו,

לעולם איננו שבעי רצון, אף פעם איננו נחים על זרי הדפנה,

תמיד חותרים לתקן את עצמנו,

לתקן את העולם.

אזרחי ישראל,

השנה במיוחד, סדר-היום הלאומי שלנו כוון כלפי פנים, אל מרכיבי היסוד של הזהות היהודית והישראלית, מתוך רצון לנסח אותם מחדש.

שחברה, בדקנו את טיב היחסים בין מגזר אחד למשנהו, בין אדם לחברו.

שאלנו את עצמנו: מיהו יהודי? ומיהו ישראלי?

מה בין זהותנו היהודית לזו הישראלית? מהו כרטיס הכניסה ל"חברה הישראלית" על שלל גווניה? ובידי מי, אם בכלל, הזכות לתת אותה?

עברנו תהליך חשוב ורב-משמעות, תהליך שגיבש וסדק אותנו גם יחד.

לרגעים, נדמה שהרקמה העדינה המחברת אותנו נקרעת ומדממת; שתחושת היחד שלנו מתפוררת, שהערבות שלנו כלפי עצמנו, מתערערת.

לרגעים נדמה כאלו החברה הישראלית שבה ונחלקה לשבטים.

שבט דתי מול שבט חלוני.

שבט עני מול שבט עשיר.

שבט שמאל מול שבט ימין.

פריפריה מול מרכז.

אזרחי ישראל,

נולדתי במדינה שדגלה בשנוי מלמעלה, בכפיית סדר-יום, בריסוק ובהכרעה של מתנגדים מצפוניים ופוליטיים וב "חינוכם מחדש".

כשזכיתי לעלות לארץ,

הושיטה לי החברה הישראלית את זרועותיה וקבלה אותי ואת משפחתי, כבני בית – כפי שאנחנו, כפי שהיינו.

הרגשנו אז כמו בשירה של נעמי שמר:

"טנא ירק, פרח לבן,

יין אדם, פת במלח,

זה מה שיש, שב אתנו כאן.

שב אתנו, זה הבית, תריס פתוח למדבר

שב אתנו, כבן בית, לא כהלך זר."

בישראל למדתי ששנוי אמיתי מתרחש לאורך זמן; שלכפיה –

גם זו הנעשית בכלים דמוקרטיים – יש כוח מוגבל; שחוק –

גם אם התקבל ברוב – לא תמיד יכול לשנות חברה.

אכן, הכרענו השנה הכרעות חשובות, אבל השנוי האמיתי עדיין ניצב כאתגר מול החברה הישראלית. מולנו.

איננו יכולים להצהיר על כבוד האדם – אך לנעל את דלתות המועדון בפני צעיר ממוצא אתיופי.

איננו יכולים לחוקק חוקים לשוויון בנטל – אך לנעל את דלת המשרד בפני מועמד חרדי.

איננו יכולים להצהיר על "ברית דמים" עם בני העדה הדרוזית או כל בן מיעוטים אחר המשרת בצה"ל – מבלי לכוון עמהם "ברית חיים" – מבלי לפתור את בעיות הדיור והאבטלה של צעירי העדה.

אסור לנו לאפשר את קיומה של ישראל של מי ש"מגיע להם", לצדה של ישראל של מי שנדחו לשולי החברה והכלכלה.

אוטוסטרדות ומסילות רכבת מקצרות את הדרך לדימונה ולקריית-שמונה, אך הן אינן מקימות גשרים בין לבבות.

דבר לא יעזור לערי הפריפריה ואזורי הספר, אם אנחנו לא נחליט להעמיד אותם במרכז, בלב החברה והמדינה.

אסור לנו לאפשר את קיומה של ישראל השנייה בצדה ובצלה של ישראל הראשונה.

אין לנו הפריבילגיה ליצור שתי מדינות לעם אחד.

מדי שנה בשנה, בצאת יום הכפורים, אנו עומדים ובפינו תפלה:

"פתח לנו שער בעת נעילת שער".

זו תקוותי גם הערב בעומדי כאן לפניכם.

בואו נפתח את שערי לבנו.

בואו נפתח את שערי החברה הישראלית בפני כל אזרח ואזרחית.

לאיש אין בעלות על הישראליות!

היא איננה שייכת לקבוצת אנשים או למפלגה פוליטית.

כל מי שרוצה להיות שתף ליצירה הישראלית, בעשיה ויזמות, מוזמן לקחת בה חלק כבן בית, לא כהלך זר.

פתיחת החברה הישראלית,

לקבלת האחר והשונה,

לא תבוא בכוח חוק כזה או אחר.

פתיחת החברה הישראלית תתרחש רק אם נהיה מוכנים לכך מבפנים.

המדינה היא שלנו, ועלינו מוטלת החובה לקבע את דמותה, בהווה ולדורות.

אזרחי ישראל,

הערב תדלקנה את המשואות אזרחיות ישראליות מכל המגזרים והקבוצות;

נשים שהן דוגמה לעשיה, ליצירה, לבניין ולמערכות.

נשים פורצות דרך ומתקנות עולם, שקדמו, כל אחת בתחומה, את החברה הישראלית כלה.

אתן פרצתן שבילים ודרכים במו ידיכן!

אתן פתחתן שער נעול אחרי שער נעול!

אתן קדמתן לא רק את הנשים בישראל, אלא ישראל כולה.

כולכן כולכן לתפארת מדינת ישראל!

אבל, לא רק אתן ראויות להערכה.

משואות אלה מייצגות עבורנו
את עולמן של נשות ישראל,
מורות ורופאות, קצינות וחוקרות,
פעילות חברתיות ויזמות,
נשים, אימהות, רעיות ובנות.

רבות בנות עשו חיל, ואתן, עליתן על כולנה!

אזרחי ישראל,
בפרש עלינו שנת העצמאות הששים ושש למדינת ישראל,
גדולה אמונתי ביכולתנו לעמוד באתגרי הדור והשעה.

"ויהודה לעולם תשב וירושלים לדור ודור".

חג. עצמאות. שמח. ישראל!

טקסט משואה יו"ר הכנסת יולי אדלשטיין – עצמאות 2014

אני, יולי (יואל) אדלשטיין, יושב-ראש הכנסת,
בנם של ד"ר יורי אדלשטיין
וד"ר אניטה אדלשטיין לבית רוזנצויג,
ניצולי השואה, אנשי אקדמיה ואנשי רוח.
מורה לעברית במחותרת,
פעיל ציוני ואסיר ציון בברית-המועצות,
איש גוש-עציון.
מתכבד להשיא משואה זו,
של יום העצמאות הששים-וששה למדינת ישראל,
ראשית צמיחת גאלתנו;

לכבוד

ירושלים בירת ישראל,
העיר העתיקה והחדשה,
עיר שחברה לה, לנצח, יחדו
מחוז געגועינו ותקוות עתידנו,
כותל הדמעות של העם היהודי ומקור שמחתו.

לכבוד

נשות ישראל,
החוגרות בעוז מותניהן ומאמצות זרועותיהן,
בעשיה יום-יומית ובהגשמה אישית ולאמית.

לכבוד

הכנסת,
בית-המחוקקים והיכל הדמוקרטיה הישראלית,
ביתם של שליחי הצבור ונציגיו,

המביאים לידי בטוי את אופיה המיוחד של הדמוקרטיה הישראלית ואת הרוח המפעמת בה.

לכבוד

חילות וחילי צבא-הגנה לישראל וכל זרועות הביטחון העומדים על משמר ארצנו,
מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים,
ביבשה, באוויר ובים.

לכבוד

אחינו האסיר יהונתן פולארד,
שכל-כך קיינו לראותו אתנו כאן היום,
ומתוך תפלה ותקוה לכלל אחינו הנתונים בצרה ובשביה.

לכבוד

אחיותנו ואחינו, תושבי הפריפריה, חלוצי ההתיישבות העירונית והחקלאית בכל מרחבי ארץ ישראל.
באופקים ובנתיב העשרה, בחצור הגלילית ובמרום גולן, בבית-שאן ומחולה, באלון מורה ובסוסיא.

"עלה נעלה, כי יכול נוכל".

ולתפארת מדינת ישראל!